

**MINISTER
TRANSPORTU, BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ**

BOII-3ak/BP-5ak-772-156-1708/10/11/12
L.dz.: KO/10/19224

Warszawa, dnia 30 marca 2012 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*”, oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 zwanej dalej „*ustawą*”, po rozpatrzeniu odwołań Lecha Lagnera, Andrzeja Cichonia, Adolfa Brylewicza i Józefy Brylewicz oraz Zofii Stefańskiej od decyzji Wojewody Mazowieckiego nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa drogi krajowej nr S7 o parametrach trasy ekspresowej na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”,

I. Uchylam znajdujące się w załączniku do zaskarżonej decyzji, oznaczonym jako Projekt Architektoniczno-Budowlany – Tom 1. PZT, rysunki nr 1.03, 1.04, 1.05, 1.06, 1.06A, 1.09, 1.13A, 1.17, 1.18, 1.19, 1.20, 1.21, 1.22, 1.23, 1.23A, 1.23B, 1.23C, 1.23D, 1.25A, 1.27, 1.28, 1.29, 1.30, 1.31, 1.32, 1.33

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w miejscu uchylecia, w załączniku do zaskarżonej decyzji stanowiącym Projekt Architektoniczno-Budowlany – Tom 1. PZT, nowych rysunków o numerach odpowiadających numerom rysunków uchylonych, oznaczonych jako załącznik nr 1 do niniejszej decyzji;

II. Uchylam zaskarżoną decyzję w części dotyczącej zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w zakresie następujących działek:

- położonych w liniach rozgraniczających projektowanej drogi:

Obręb: Sadek nr 0012, gmina Jastrząb, dz. nr: 116/300 (116/301; 116/303; 116/302), 135/300 (135/301; 135/302),

Obręb: Wola Korzeniowa nr 0017, gmina Szydłowiec, dz. nr: 136/300 (136/301; 136/302), 164 (164/1; 164/2), 165 (165/2; 165/4; 165/1; 165/3), 166 (166/1; 166/2), 289

(289/1; 289/2), 290 (290/1; 290/2), 291 (291/2; 291/3; 291/1), 297 (297/1; 297/2), 372 (372/1; 372/2), 435 (435/1; 435/2), 436/1 (436/5; 436/6), 437 (437/1; 437/2), 438 (438/1; 438/3; 438/2), 439 (439/1; 439/2), 443 (443/1; 443/2), 445 (445/1; 445/2), 448 (448/1; 448/2), 543 (543/1; 543/2), 544 (544/1; 544/2), 545 (545/1; 545/3; 545/2), 546 (546/1; 546/2), 547 (547/1; 547/2), 654 (654/1; 654/2), 655 (655/1; 655/2), 656 (656/1; 656/2), 657 (657/1; 657/2), 658/1 (658/4; 658/5), 658/2 (658/6; 658/7), 659 (659/1; 659/2), 660 (660/1; 660/2), 661 (661/1; 661/2), 662 (662/1; 662/2), 663 (663/1; 663/2), 664 (664/1; 664/2), 703 (703/1; 703/2), 704 (704/1; 704/3; 704/2), 705 (705/1; 705/3; 705/2), 706 (706/1; 706/3; 706/2), 707 (707/1; 707/2), 708 (708/1; 708/2), 709 (709/1; 709/2), 710 (710/1; 710/2), 711 (711/1; 711/2), 712 (712/1; 712/2), 713/1 (713/5; 713/6), 773 (773/1; 773/2), 774 (774/1; 774/2), 776 (776/1; 776/2), 777 (777/1; 777/2), 779 (779/1; 779/2), 780 (780/1; 780/2), 781 (781/1; 781/2), 782 (782/1; 782/2), 783 (783/1; 783/2), 784 (784/2; 784/1; 784/3), 812 (812/1; 812/2), 813 (813/1; 813/2), 814 (814/1; 814/2), 815/1 (815/3; 815/4), 815/2 (815/5; 815/6), 817 (817/1; 817/2), 819 (819/1; 819/2), 820 (820/1; 820/2), 821 (821/1; 821/2), 822 (822/1; 822/2), 823 (823/1; 823/2), 824 (824/1; 824/2), 825 (825/1; 825/2), 845 (845/1; 845/2), 907 (907/1; 907/2), 167 (167), 168 (168), 169 (169), 170 (170), 171 (171), 292 (292), 293 (293), 294 (294), 295 (295), 296 (296), 440 (440), 441 (441), 442 (442), 446 (446), 447 (447), 548 (548), 549 (549), 550 (550), 551 (551), 665 (665), 778 (778), 816/1 (816/1), 816/2 (816/2), 172 (172/1; 172/2), 911 (911/1; 911/2), 730 (730/1; 730/2), 731/1 (731/5; 731/6), 731/2 (731/7; 731/8), 719 (719/2; 719/1; 719/3),

- przeznaczonych pod przebudowę infrastruktury technicznej i dróg innej kategorii:

Obręb: Sadek nr 0012, gmina Jastrząb, dz. nr: 135/302, 116/302.

Obręb: Wola Korzeniowa nr 0017, gmina Szydłowiec, dz. nr: 136/302, 291/1, 290/2, 289/2, 288, 287, 286/1, 286/2, 863, 285, 372/2, 448/2, 444/2, 445/2, 437/2, 438/2, 543/2, 907/2, 664/2, 663/2, 662/2, 661/2, 660/2, 659/2, 658/7, 658/5, 657/2, 656/2, 655/2, 654/2, 822/2, 821/2, 820/2, 819/2, 817/2, 815/4, 815/6, 814/2, 813/2, 812/2, 783/2, 782/2, 781/2, 780/2, 779/2, 784/1, 777/2, 776/2, 774/2, 773/2, 713/4, 713/3, 709/2, 713/2, 713/6, 712/2, 711/2, 714, 710/2, 903, 707/2, 706/2, 705/2, 704/2, 719/1, 719/3, 297/2, 785.

i umarzam postępowanie organu pierwszej instancji w tej części.

III. Uchylam w sentencji zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronach 12-13, zapis:

„Termin wydania nieruchomości lub wydania nieruchomości i opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń – stosownie do 16 ust. 2 ww. ustawy – określa się w następujący sposób:

- w przypadku nieruchomości niezabudowanych 120 dni,
- w przypadku nieruchomości zabudowanych 365 dni,

od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, z zastrzeżeniem sytuacji, gdy decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zostanie nadany rygor natychmiastowej wykonalności zobowiązując do niezwłocznego wydania nieruchomości – stosownie do art. 17 ust. 3 ww. ustawy.

W przypadku nieruchomości zabudowanych budynkiem mieszkalnym albo budynkiem, w którym został wyodrębniony lokal mieszkalny, jeżeli faktyczne objęcie nieruchomości nastąpi przed upływem terminu 365 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, przejęcie nieruchomości następuje pod warunkiem wskazania przez zarządcę drogi lokalu zamiennego – stosownie do art. 17 ust. 4 ww. ustawy.”

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w miejsce uchylenia nowego zapisu:

„Działając na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), określam termin wydania nieruchomości:

- w odniesieniu do nieruchomości niezabudowanych na 120 dzień,
- w odniesieniu do nieruchomości zabudowanych na 365 dzień,

od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna.”

IV. Uchylam w sentencji zaskarżonej decyzji znajdujący się na stronie 15, zapis stanowiący treść pkt 3

i orzekam w tym zakresie poprzez ustalenie w miejsce uchylenia nowego zapisu:

„Działając na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), nadaję niniejszej decyzji rygor

natychmiastowej wykonalności ze względu na uzasadniony interes społeczny i gospodarczy.

Wobec powyższego, decyzja niniejsza:

- zobowiązuje do niezwłocznego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń,
- uprawnia do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego zarządcę drogi,
- uprawnia do rozpoczęcia robót budowlanych.”

V. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

Uzasadnienie

Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, reprezentowany przez Pana Stanisława Dmuchowskiego – Zastępcę Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie, zwany dalej „*investorem*”, działając na podstawie art. 11a ust. 1 *ustawy* wystąpił do Wojewody Mazowieckiego z wnioskiem z dnia 5 lutego 2010 r. (data wpływu do Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie – 8 lutego 2010 r.) o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dla zadania: „Budowa drogi krajowej nr S7 na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”.

Inwestor wniósł także o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, uzasadniając konieczność jego nadania ważnym interesem społecznym i gospodarczym. Zgodnie z przedstawioną argumentacją realizacja ww. inwestycji umożliwi efektywniejsze poprowadzenie ruchu tranzytowego, który po zjeździe z obwodnicy Radomia będzie odbywał się trasą o ograniczonej dostępności z przyległych terenów. Powyższe wpłynie na poprawę warunków i bezpieczeństwa ruchu w układzie dróg w rejonie Radomia i Szydłowca, w tym redukcję emisji hałasu i spalin, pozwoli na zmniejszenie liczby wypadków z udziałem podróżnych i mieszkańców terenów przyległych oraz zmniejszenie związanych z tym kosztów, także społecznych. Dla użytkowników drogi krajowej nr S7 realizacja przedsięwzięcia przyniesie znaczną oszczędność czasu podróży, niższe koszty eksploatacji pojazdów oraz istotną poprawę warunków i bezpieczeństwa ruchu na nowowymybudowanym odcinku drogi. Przedmiotowa inwestycja ujęta jest w Programie Budowy Dróg na lata 2008-

2012, jak również jest wpisana na listę przedsięwzięć finansowanych z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko.

Inwestor wniósł również o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko w myśl przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku”.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2010 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.ks/4111/S7/20-08/17/2010, inwestor zmienił zakres swojego wniosku z dnia 5 lutego 2010 r. zgodnie z załączonym wykazem działek, korygując zaistniałe omyłki pisarskie, wskazując nowe działki usytuowania obiektów związanych z przedmiotową inwestycją oraz działki niezbędne do wykonania przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu i dróg innej kategorii.

Ponadto inwestor uzupełnił wniosek o wydanie przedmiotowej decyzji pismem z dnia 28 czerwca 2010 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.ks/4111/S7/20-08/23/2010, w którym wniósł o zawarcie w sentencji zaskarżonej decyzji zapisów o, wynikających z ustawy, skutkach prawnych przejęcia nieruchomości lub ich części w drodze decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej oraz o terminie wydania nieruchomości i opróżnienia lokali, a także pismem z dnia 10 września 2010 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.ks/4111/S7/20-08/37/2010, w którym rozszerzył wniosek o działkę przeznaczoną w części pod budowę planowanej inwestycji.

Organ pierwszej instancji postanowieniem nr 33/2010 z dnia 6 kwietnia 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, zawiesił przedmiotowe postępowanie w związku z wnioskiem inwestora o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2010 r., znak: RDOŚ-14-WOOS-II-MB-6613-149/10, uzgodnił realizację projektowanego przedsięwzięcia.

Wojewoda Mazowiecki postanowieniem nr 71/2010 z dnia 13 września 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, podjął z urzędu postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa drogi krajowej nr S7 o parametrach trasy ekspresowej na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”.

Z uwagi na zmianę zakresu wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej dokonaną przez inwestora w piśmie z dnia 30 kwietnia 2010 r.,

Wojewoda Mazowiecki decyzją nr 93/2010 z dnia 14 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, orzekł o umorzeniu przedmiotowego postępowania w odniesieniu do działek wskazanych jako niebędące niezbędnymi do budowy planowanego przedsięwzięcia.

Uznając, że zebrany materiał dowodowy w sprawie pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Mazowiecki na podstawie art. 11a ust. 1 i 3, art. 11f ust. 1 i 2, art. 12 ust. 1, 2, 3 i 4 oraz art. 17 *ustawy*, wydał w dniu 15 października 2010 r. decyzję nr 5/2010, znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa drogi krajowej nr S7 o parametrach trasy ekspresowej na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”.

Od powyższej decyzji odwołanie do Ministra Infrastruktury, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli Lech Lagner, Andrzej Cichoń i Urszula Staniak, Adolf Brylewicz i Józefa Brylewicz oraz Zofia Stefańska.

Skarżący Lech Lagner w odwołaniu z dnia 23 listopada 2010 r. (data nadania w placówce pocztowej: 25 listopada 2010 r.), zarzucił decyzji Wojewody Mazowieckiego brak rozważenia usytuowania zjazdu (ronda) z drogi S7 na wysokości km 498 do zajazdu i stacji paliw, lub usytuowania tzw. „wyłączeniówki” na planowanym rondzie do należących do skarżącego zajazdu i stacji paliw, co narusza jego interes jako przedsiębiorcy oraz pracowników zatrudnionych w PPHU Lechmar. Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i zmianę planów co do usytuowania ronda poprzez zaplanowanie jego budowy na wysokości należącej do skarżącego stacji paliw, lub zaplanowanie tzw. pasa wyłączeniowego pozwalającego na zjazd z planowanego ronda do motelu i stacji. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie decyzji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając odwołanie skarżący poinformował, iż jest właścicielem firmy Lechmar znajdującej się na położonej w Szydłowcu działce o nr ewid. 917/1. Wskazał on, iż równoległe do ww. nieruchomości zaplanowano lokalizację drogi S7, jednakże nie przewidziano budowy zjazdu do jego firmy, tj. stacji paliw BP oraz motelu i restauracji. Jak poinformował skarżący, w pierwotnej koncepcji przewidywano budowę zjazdu do jego firmy, natomiast obecnie z niewiadomych mu przyczyn od niej odstąpiono, co narusza jego interes, a także interes zatrudnionych przez niego pracowników oraz użytkowników drogi S7, którzy chętnie korzystają z usług stacji, myjni i motelu. W ocenie skarżącego zasadne byłoby zatem rozważenie usytuowania zjazdu na działkę 917/1, bądź zjazdu z ronda w km 498 drogi S7,

ewentualnie usytuowanie tzw. wyłączeniówki od planowanego ronda do stacji paliw. Jego zdaniem planując budowę drogi należy uwzględnić również interesy osób, które korzystają z takiego umiejscowienia drogi i dostosowały swój rozwój do takiego stanu rzeczy. Odwołujący się poinformował, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza rozwija się i planuje on kolejne inwestycje, jednakże ich wdrożenie uzależnia od usytuowania dogodnego zjazdu z drogi S7 do jego firmy.

Skarżący Andrzej Cichoń w odwołaniu z dnia 5 listopada 2010 r. (data nadania w placówce pocztowej – 8 listopada 2010 r.), zarzucił zaskarżonej decyzji, iż postępowanie administracyjne poprzedzające jej wydanie naruszyło następujące przepisy prawa:

- 1) *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*;
- 2) art. 231 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), zwanej dalej „*kk*”;
- 3) dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich nr 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. - w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.

W uzasadnieniu odwołania Andrzej Cichoń wskazał, iż decyzja Wojewody Mazowieckiego o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, która stała się prawomocna w grudniu 2009 r., została podjęta na podstawie obowiązujących wówczas przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz ustawy z dnia 18 maja 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska, które były sprzeczne z regulacjami prawnymi Unii Europejskiej, a w szczególności z ww. dyrektywą nr 85/337/EWG. W związku z powyższym wskazane regulacje prawne zostały zastąpione nowymi: ustawą z dnia 25 lipca 2008 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych oraz ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, która wprowadziła instytucję regionalnego dyrektora ochrony środowiska przeprowadzającego dwie oceny przedsięwzięć inwestycyjnych na środowisko oraz obowiązek sporządzenia drugiego raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Skarżący stwierdził, że skoro ww. ustawy zaczęły obowiązywać przed uprawomocnieniem się decyzji Wojewody Mazowieckiego o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowej inwestycji, to organ ten miał obowiązek zastosować przewidzianą tymi regulacjami procedurę przeprowadzania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Tymczasem w ocenie skarżącego

postępowanie administracyjne w przedmiotowej sprawie nie zostało przeprowadzone zgodnie z *ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku*, ponieważ Wojewoda Mazowiecki nie przedłożył do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie drugiego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie nie uczestniczył w postępowaniu administracyjnym i nie przeprowadził ze społeczeństwem otwartej rozprawy administracyjnej.

Ponadto, zdaniem skarżącego, Wojewoda Mazowiecki dopuścił się przekroczenia swoich uprawnień, zwołując w dniu 28 kwietnia 2010 r. spotkanie nazwane drugą rozprawą środowiskową, do czego nie miał prawa. Co więcej spotkanie to nie spełniało warunków rozprawy administracyjnej z udziałem społeczeństwa w myśl przepisów *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku*. Skarżący zarzucił, iż informacja o spotkaniu nie ukazała się w Biuletynie Informacji Publicznej Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, nie było przez ten organ zwołane, jak również nie brał on udziału w rozprawie, nie został opracowany drugi raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, spotkanie prowadzone było przez vice-Wojewodę Mazowieckiego, czyli organ niewłaściwy, bo nie wskazany w ustawie, a nadto prowadzący rozprawę poinformował zebranych, że nie można wносить uwag i propozycji zmian do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji oraz że dotychczas podjęte decyzje są ostateczne. Opisane działanie w ocenie skarżącego nosi znamiona czynu określonego w art. 231 *kk*, polegającego na przekroczeniu uprawnień i działaniu na szkodę interesu publicznego i prywatnego, gdyż bezprawnie pozbawiono społeczeństwo prawa do uczestniczenia w etapie postępowania administracyjnego określonego przez *ustawę o udostępnianiu informacji o środowisku* i wpływu na ostateczny kształt inwestycji. Kolejnym bezprawnym działaniem w opinii skarżącego była wycinka pod planowaną inwestycję kilku hektarów lasu w miejscowości Barak w powiecie szydłowieckim, która miała miejsce w marcu 2010 r. Jego zdaniem powyższe działanie miało na celu zniechęcenie mieszkańców Szydłowca, którzy w większości nie zgadzają się na planowany przebieg trasy w sąsiedztwie ich domostw, do udziału w rozprawie administracyjnej w dniu 28 kwietnia 2010 r., a także pokazanie, że żadne propozycje i odmienne stanowiska nie zostaną uwzględnione, a dalszy udział społeczeństwa w postępowaniu jest bezcelowy.

Skarżący stwierdził nadto, iż Wojewoda Mazowiecki w dniu 13 września 2010 r. wznowił postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej poszerzając jednocześnie jego zakres przedmiotowy o nowe działki, które nie były do tej pory objęte postępowaniem administracyjnym, jak również nie były przedmiotem

badania w pierwszym raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, poprzedzającym wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na jego realizację. Zdaniem skarżącego, wobec dokonania przez inwestora korekty wniosku o wydanie decyzji, winien on złożyć wniosek do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia. Dopiero po przeprowadzeniu przez ten organ postępowania zgodnie z *ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku* i wydaniu postanowienia Wojewoda Mazowiecki może zgodnie z prawem wydać decyzję o zgodzie na realizację inwestycji drogowej obejmującej nieuwzględnione wcześniej działki.

W oparciu o przedstawione powyżej wywody skarżący stwierdził, iż zaskarżona decyzja Wojewody Mazowieckiego jest niezgodna z *ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku* oraz wniósł o sporządzenie drugiego raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i ponowne przeprowadzenie postępowania w sprawie oceny planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Na koniec skarżący poinformował, iż w związku z opisanym przez niego przypadkiem przekroczenia uprawnień przez Wojewodę Mazowieckiego oraz faktem wycięcia drzew w miejscowości Barak, powiadomił on prokuraturę o możliwości popełnienia przestępstwa.

Skarżący Adolf i Józefa Brylewicz, reprezentowani przez adwokata Jerzego Bugajskiego, w odwołaniu z dnia 12 listopada 2010 r. (data nadania w placówce pocztowej: 12 listopada 2010 r.) zaskarżyli decyzję Wojewody Mazowieckiego nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r. w części, w której dotyczy ona przebiegu planowanej inwestycji przez należącą do nich nieruchomość o nr ewid. 189/2, położoną w miejscowości Szydłówek w gminie Szydłowiec. Zaskarżonej decyzji odwołujący się zarzucili naruszenie art. 13 ust. 3 *ustawy*, poprzez jego niezastosowanie i pozostawienie im własności części nieruchomości siedliskowej, która z uwagi na niewielką powierzchnię, liczbę zamieszkujących osób i bezpośrednią bliskość planowanej inwestycji drogowej, nie będzie się nadawała do wykorzystania na cele mieszkalne, stanowiąc zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę decyzji Wojewody Mazowieckiego w zaskarżonej części, poprzez orzeczenie o konieczności przejęcia przez Skarb Państwa należącej do nich działki, która po podziale oznaczona została nr ewid. 133/2.

W uzasadnieniu odwołania skarżący poinformowali, że na należącej do nich nieruchomości, której część została przeznaczona pod przedmiotową inwestycję, znajdują się dwa budynki mieszkalne, jeden parterowy, drugi czterokondygnacyjny, w których łącznie zamieszkuje 35 osób. Planowane przedsięwzięcie przewiduje przejście na rzecz Skarbu

Państwa części działki zabudowanej domem parterowym, przy jednoczesnym pozostawieniu małżonkom Brylewicz własności części nieruchomości o powierzchni ok. 0,08 ha z budynkiem czterokondygnacyjnym, zamieszkanym przez 25 osób.

Odwołujący się poinformowali, iż zwracali się do Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad o wykup pozostawionej im działki, jednakże inwestor w odpowiedzi stwierdził, że wniosek o wykup jest przedwczesny, gdyż nie została jeszcze wydana decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji.

Ponadto skarżący wskazali, iż krawędź planowanej drogi ekspresowej będzie przebiegać w bezpośredniej bliskości ich domu mieszkalnego, w którym zamieszkiwać będzie 35 osób, w tym osoby przewlekle chore. Stwierdzili, iż nawet najbardziej nowoczesne urządzenia infrastruktury drogowej nie będą w stanie uchronić ich przed niekorzystnym oddziaływaniem na zdrowie ruchu samochodowego, odbywającego się na drodze ekspresowej tuż pod oknami ich mieszkania. Wobec powyższego w ocenie skarżących pozostawiona im działka nie będzie się nadawała do dotychczasowego wykorzystania na cele mieszkalne. Na koniec małżonkowie Brylewicz poinformowali, iż w dniu 10 listopada 2010 r. ponownie zwrócili się do zarządcy drogi o wykup pozostałej po podziale działki o nr ewid. 133/2.

W skierowanym do Ministra Infrastruktury piśmie z dnia 10 sierpnia 2011 r. Adolf i Józefa Brylewicz ponownie wnieśli o przejęcie przez Skarb Państwa za odszkodowaniem działki o nr ewid. 133/4 powstałej na skutek podziału należącej do nich nieruchomości z uwagi na fakt, iż nie będzie się ona nadawała do wykorzystania na cele mieszkalne 35 osób.

Zofia Stefańska w odwołaniu z dnia 12 listopada 2010 r. (data nadania w placówce pocztowej – 13 listopada 2010 r.) poinformowała, iż nie zgadza się z decyzją Wojewody Mazowieckiego, gdyż przewiduje ona zajęcie pod planowaną inwestycję tylko część należącej do niej działki. Skarżąca podniosła, iż budowa drogi S7, jak i sama droga, będzie przebiegać w bardzo bliskiej odległości jej nieruchomości i obawia się, że w wyniku realizacji inwestycji ucierpi znajdujący się tam dom. W jej ocenie dojdzie do przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu i drgań, a inwestor nie ma fizycznych możliwości zabezpieczenia nieruchomości przed tymi oddziaływaniami. Odwołująca się wskazała nadto, że z map projektowych wynika, iż jej nieruchomość znajduje się w granicach dużego oddziaływania inwestycji. Również autor raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko zwrócił uwagę na kwestie hałasu i wstrząsów, których poziom będzie przekroczony w odniesieniu do działki skarżącej. Skarżąca zarzuciła dodatkowo, iż nie została poinformowana przez inwestora, który dysponował odpowiednimi ekspertyzami, o tym że prace przy budowie i sama droga będą w istotny sposób zagrażały jej nieruchomości. W ważnym w ocenie skarżącej dokumencie,

jakim jest wizualizacja architektury krajobrazu po zbudowaniu drogi, nieruchomości skarżącej została usunięta, przez co skarżąca poczuła się wprowadzona w błąd. Na koniec Zofia Stefańska zawarła w swoim odwołaniu wnioski o wykupienie pozostałej po podziale części nieruchomości, która ze wskazanych przez nią przyczyn nie nadaje się do użytkowania na dotychczasowe cele.

W skierowanych bezpośrednio do Ministra Infrastruktury pismach z dnia 28 marca 2011 r., z dnia 22 czerwca 2011 r., z dnia 23 sierpnia 2011 r. oraz z dnia 15 września 2011 r. Zofia Stefańska powtarzała zarzuty i wnioski zawarte w odwołaniu z dnia 12 listopada 2010 r.

Powyższe odwołania wniesiono w terminie.

Wobec ustalenia przez Ministra Infrastruktury, iż odwołująca się Urszula Staniak nie posiada interesu prawnego w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji, organ drugiej instancji odrębną decyzją, wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 *kpa*, orzekł o umorzeniu postępowania odwoławczego w odniesieniu do tego odwołania.

Organ odwoławczy zważył, co następuje.

Na wstępie wyjaśnić należy, iż na mocy § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 listopada 2011 r. w *sprawie utworzenia Ministerstwa Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej* (Dz. U. Nr 250, poz. 1503), Ministerstwo Infrastruktury, z dniem 18 listopada 2011 r., uległo przekształceniu w Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej.

W myśl § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w *sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej* (Dz. U. Nr 248, poz. 1494) organ ten kieruje m.in. działem administracji rządowej budownictwo oraz gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa.

Zgodnie zaś z art. 11g ust. 1 pkt 2 *ustawy* minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej jest organem wyższego stopnia, do którego służy odwołanie od wydanej przez wojewodę decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. W związku z powyższym organem właściwym do rozpatrzenia odwołań od decyzji Wojewody Mazowieckiego decyzji nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r. jest obecnie Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej.

Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, w trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego, rozpatrzył ponownie wnioski inwestora o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, zbadał prawidłowość przeprowadzonego przez organ pierwszej instancji postępowania oraz wydanej przez Wojewodę Mazowieckiego decyzji nr 5/2010

z dnia 15 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa drogi krajowej nr S7 o parametrach trasy ekspresowej na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”, jak również rozpatrzył zarzuty zawarte w złożonych odwołaniach.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *ustawy*, wniosek do Wojewody Mazowieckiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wniósł w dniu 8 lutego 2010 r. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, reprezentowany przez Pana Stanisława Dmuchowskiego – Zastępcę Dyrektora Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie.

Stosownie do treści art. 11b ust. 1 *ustawy*, przed złożeniem wniosku inwestor uzyskał opinię Zarządu Województwa Mazowieckiego z dnia 4 września 2009 r., znak: MBP.PP.7331-201/09, Zarządu Powiatu w Szydłowcu wyrażoną w uchwale Nr 89/114/2009 z dnia 28 sierpnia 2009 r., Burmistrza Miasta i Gminy Szydłowiec z dnia 8 września 2009 r., znak: Or.I.0114/83/09r., Wójta Gminy Jastrząb z dnia 16 kwietnia 2009 r., znak: RK-5550/16/09, oraz Wójta Gminy Orońsko z dnia 4 września 2009 r., znak: IZK.II.7331/26/09.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 *ustawy* do wniosku załączono mapę w skali 1:500, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu.

Ponadto, do wniosku załączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziału nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej inwestor dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.). Zgodnie z art. 20 ust. 4 ww. ustawy do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Projekt budowlany został uzgodniony przez Zespół Uzgadniania Dokumentacji Projektowej przy Staroście Szydłowieckim (opinia nr 289/2009 z dnia 7 grudnia 2009 r.).

Przedmiotowy projekt jest zgodny z decyzją Wojewody Mazowieckiego z dnia 27 maja 2008 r., znak: WŚR.V.6613/3-47/07, o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Warunki realizacji inwestycji, objętej zatwierdzonym projektem budowlanym, zostały uzgodnione w ramach ponownego przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zakończonej wydaniem przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie postanowienia z dnia 19 sierpnia 2010 r., znak: RDOŚ-14-WOOS-II-6613-149/10.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez inwestora projektu budowlanego Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej stwierdził, że jest on zgodny z art. 34 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623), zwanej dalej „*ustawą Prawo budowlane*”, oraz z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. Nr 120, poz. 1133, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 8 *ustawy*, inwestor załączył do wniosku także opinię:

- Dyrektora Okręgowego Urzędu Górniczego w Warszawie wyrażoną w postanowieniu z dnia 6 października 2009 r., znak: 5140/39/09/2429/RK,
- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie wyrażoną w postanowieniu Nr 191/P/OZ/09 z dnia 8 czerwca 2009 r., znak: OZ-0213/96/09,
- Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Radomiu z dnia 10 września 2009 r., znak: ZZ-2127 D-61/09,
- Mazowieckiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wyrażoną w postanowieniu nr 129/R/09 z dnia 26 kwietnia 2009 r., znak: R.4171-1567/58/09,
- Naczelnego Dyrektora Oddziału Regionalnego PKP Polskich Linii Kolejowych SA w Lublinie z dnia 31 sierpnia 2009 r., znak: IRIK II-0812POIiŚ-65/2009.

Co do pozostałych opinii, wskazanych w art. 11d ust. 1 pkt 8 *ustawy*, należy zauważyć, iż inwestor nie miał obowiązku ich przedkładania, gdyż w obszarze projektowanej inwestycji nie znajdują się tereny, z których istnieniem ustawodawca wiąże skutek uzyskania stosownych uzgodnień. Planowana inwestycja zlokalizowana jest bowiem poza pasem technicznym i ochronnym morskich portów i przystani, jak również w obszarze inwestycji nie występują miejscowości uzdrowiskowe, co powoduje, że inwestycja nie wymaga uzyskania opinii dyrektora właściwego urzędu morskiego i ministra do spraw zdrowia.

Stosownie do treści art. 11d ust. 1 pkt 9 *ustawy* do wniosku inwestor dołączył również akty administracyjne wymagane przepisami odrębnymi, tj. decyzję Wojewody

Mazowieckiego z dnia 27 maja 2008 r., znak: WŚR.I.SM.6613/1/105/07, o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwaną dalej *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach*, oraz decyzję Marszałka Województwa Mazowieckiego z dnia 27 listopada 2009 r., znak: OWŚ.VII.6220-51/09, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie urządzeń wodnych związanych z planowaną inwestycją.

Analizując złożony przez inwestora wniosek z dnia 5 lutego 2010 r., uzupełniony pismami z dnia 30 kwietnia 2010 r., z dnia 28 czerwca 2010 r. i z dnia 10 września 2010 r. Minister Infrastruktury uznał, że wniosek ten zawiera elementy wskazane w art. 11d ust. 1 *ustawy*.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Mazowieckiego postępowanie o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

Wojewoda Mazowiecki, zgodnie z dyspozycją art. 11 d ust. 5 *ustawy*, pismem z dnia 9 marca 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, zawiadomił o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji wnioskodawcę, właścicieli oraz użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem wysyłając zawiadomienie na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o jego wszczęciu w drodze obwieszczeń w urzędzie wojewódzkim oraz w urzędach gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, na stronach internetowych tych gmin, a także w prasie lokalnej.

W aktach sprawy znajdują się dowody potwierdzające publikację obwieszczeń:

- na tablicy ogłoszeń w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie – Delegaturze - Placówce Zamiejscowej w Radomiu w dniach od 9 marca do 15 października 2010 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Szydłowcu w dniach od 15 do 29 marca 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 15 do 30 marca 2010 r.,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w Orońsku w dniach od 15 do 29 marca 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,
- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Jastrzęb w dniach od 15 do 31 marca 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w tym samym terminie,

Ponadto obwieszczenie zostało opublikowane w prasie lokalnej „Echo Dnia” z dnia 22 marca 2010 r.

W przedmiotowych obwieszczeniach organ pierwszej instancji poinformował o miejscu, w którym strony lub ich pełnomocnicy mogą zapoznać się z dokumentacją dotyczącą inwestycji.

We wniosku z dnia 5 lutego 2010 r. o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, wnioskodawca złożył na podstawie art. 88 ust. 1 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* wnioski o przeprowadzenie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko. W związku z powyższym postanowieniem nr 33/2010 z dnia 6 kwietnia 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, organ pierwszej instancji zawiesił postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia do czasu uzgodnienia przez właściwy organ warunków jego realizacji.

W toku postępowania w przedmiocie ponownego dokonania oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wpłynęły pisma zainteresowanych osób z zastrzeżeniami i wnioskami dotyczącymi planowanej inwestycji. Ponadto uwagi i wnioski zostały zgłoszone również podczas rozprawy administracyjnej otwartej dla społeczeństwa, która miała miejsce w dniu 28 kwietnia 2010 r.

W dniu 19 sierpnia 2010 r., biorąc pod uwagę pozytywną opinię Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Warszawie, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie postanowieniem znak: RDOŚ-14-WOOS.II-MB-6613-149/10, uzgodnił warunki realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, obszernie odnosząc się w jego uzasadnieniu do uwag i wniosków zgłoszonych w wyniku udziału społeczeństwa w przedmiotowym postępowaniu.

W związku z powyższym, Wojewoda Mazowiecki postanowieniem nr 71/2010 z dnia 13 września 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, podjął zawieszony postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Z uwagi na zmianę zakresu przedmiotowego planowanej inwestycji dokonaną przez inwestora w pismach z dnia 30 kwietnia 2010 r., z dnia 28 czerwca 2010 r. i z dnia 10 września 2010 r. Wojewoda Mazowiecki w ww. postanowieniu zawarł również informację o rozszerzeniu zakresu planowanej inwestycji o nowe działki.

W toku postępowania przed organem pierwszej instancji strony wniosły zastrzeżenia i wnioski dotyczące kwestii wykupu nieruchomości zajmowanych pod inwestycję oraz odszkodowania za te nieruchomości, jak również propozycje zmiany lokalizacji przedmiotowej drogi.

Następnie uznając, że zebrany materiał dowodowy w sprawie pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Mazowiecki wydał decyzję nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa drogi krajowej nr S7 o parametrach trasy ekspresowej na odcinku: koniec obwodnicy Radomia – granica województwa mazowieckiego – etap I – od km 487+104,15 do km 506+802,18”, oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji Wojewody Mazowieckiego na stronach 51-88 organ pierwszej instancji ustosunkował się do zarzutów i wniosków stron zgłoszonych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Analizując powyższą decyzję organ odwoławczy zważył, co następuje.

Na wstępie zaznaczyć należy, że kontrolowana decyzja czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *ustawy*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Decyzja zawiera wymagania dotyczące powiązania drogi z innymi drogami publicznymi, określenie linii rozgraniczających teren inwestycji (mapa w skali 1:500 przedstawiająca proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejącym uzbrojeniem terenu, stanowiąca załącznik do decyzji, będący jej integralną częścią). Decyzja zawiera także zatwierdzenie podziału nieruchomości (mapy z projektem podziału nieruchomości w skali 1:2000 oraz 1:5000 wraz z wykazami zmian gruntowych, stanowiące załącznik do decyzji, będący jej integralną częścią). Ponadto, na mocy przedmiotowej decyzji, zatwierdzono projekt budowlany, będący załącznikiem stanowiącym integralną część decyzji. W decyzji określono także nieruchomości, które stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa, nieruchomości przeznaczone do czasowego zajęcia, ustalono warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej oraz potrzeb obronności państwa, a także określono wymagania dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *ustawy*, Wojewoda Mazowiecki doręczył decyzję z dnia 15 października 2010 r. wnioskodawcy. O wydaniu przedmiotowej decyzji pozostałe strony postępowania zawiadomiono w drodze obwieszczenia opublikowanego:

- na tablicy ogłoszeń w Mazowieckim Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie – Delegaturze - Placówce Zamiejscowej w Radomiu w dniach od 18 października do 2 listopada 2010 r.,

- na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w Szydłowcu w dniach od 25 października do 10 listopada 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 25 października do 8 listopada 2010 r.,

- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w Orońsku w dniach od 21 października do 4 listopada 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniu 22 października 2010 r.,

- na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Jastrząb w dniach od 21 października do 8 listopada 2010 r. oraz na stronie internetowej tego urzędu w dniach od 21 października do 9 listopada 2010 r.

Ponadto obwieszczenie zostało opublikowane w prasie lokalnej „Echo Dnia” z dnia 28 października 2010 r.

W aktach sprawy znajdują się również zwrotne potwierdzenia odbioru przez dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych zawiadomień o wydaniu decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysłanych im na adres określony w katastrze nieruchomości.

Organ odwoławczy, rozpatrując ponownie sprawę, uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które inwestor przedstawił w załączonej do wniosku dokumentacji. Wynika z niej, że przedmiotowe przedsięwzięcie zlokalizowane jest na terenie województwa mazowieckiego, w powiecie szydłowieckim, na terenie gmin Orońsko, Jastrząb oraz miasta i gminy Szydłowiec. Przedmiotowe przedsięwzięcie polegać będzie na budowie korpusu i jezdni drogi ekspresowej S7 na ww. odcinku, ponadto przewiduje się budowę dróg dojazdowych do obsługi ruchu lokalnego i gospodarczego w liniach rozgraniczających, budowę pasów włączenia i wyłączenia dla Miejsc Obsługi Podróżnych, budowę węzłów „Szydłowiec-Północ”, „Szydłowiec-Centrum” i „Szydłowiec-Południe”, budowę i przebudowę dróg poprzecznych, budowę przepustów drogowych wraz z przejściami dla zwierząt, budowę wiaduktów i mostu nad rzeką Szabasówką, budowę kładek dla pieszych i przejść dla zwierząt, budowę i przebudowę urządzeń infrastruktury technicznej, budowę urządzeń ochrony środowiska oraz budowę urządzeń infrastruktury drogowej.

Jednakże analizując akta sprawy organu I instancji Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej stwierdził, że na mapie przedstawiającej proponowany przebieg drogi (znajdująca się w załączniku do zaskarżonej decyzji stanowiącym Plan Zagospodarowania Terenu) nie oznaczono numerów ewidencyjnych i granic działek przeznaczonych do czasowego zajęcia pod przebudowę infrastruktury technicznej, co uniemożliwia

identyfikację nieruchomości, przez które przebiega linia rozgraniczająca teren przeznaczony do czasowego zajęcia. Ponadto z analizy arkuszy nr 1.03 oraz 1.34 mapy przedstawiającej proponowany przebieg drogi (Plan Zagospodarowania Terenu) wynika, iż liniami rozgraniczającymi teren inwestycji objęto obszar MOP-ów, na którym, zgodnie z projektem budowlanym stanowiącym załącznik do zaskarżonej decyzji, nie zaprojektowano żadnych urządzeń infrastruktury drogowej, w tym żadnych urządzeń obsługi podróżnych. Wobec powyższego, pismem z dnia 7 października 2011 r., znak: BP-5ak-772-156-2293/10/11, organ odwoławczy wezwał Wojewodę Mazowieckiego do wyjaśnienia wskazanych kwestii. W odpowiedzi na powyższe wezwanie organ pierwszej instancji w piśmie z dnia 24 października 2011 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, poinformował, iż wezwał inwestora do przekazania brakujących materiałów.

Następnie przy piśmie Wojewody Mazowieckiego z dnia 13 grudnia 2011 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, przekazano mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi uzupełnione o czytelnie oznaczone numery ewidencyjne i granice działek przeznaczonych do czasowego zajęcia pod przebudowę infrastruktury technicznej.

W związku z powyższym, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie I niniejszej decyzji uchylił znajdujące się w załączniku do zaskarżonej decyzji, oznaczonym jako Projekt Architektoniczno-Budowlany – Tom 1. PZT, rysunki nr 1.03, 1.04, 1.05, 1.06, 1.06A, 1.09, 1.13A, 1.17, 1.18, 1.19, 1.20, 1.21, 1.22, 1.23, 1.23A, 1.23B, 1.23C, 1.23D, 1.25A, 1.27, 1.28, 1.29, 1.30, 1.31, 1.32, 1.33, i orzekł w tym zakresie poprzez ustalenie w miejscu uchylenia, w załączniku do zaskarżonej decyzji stanowiącym Projekt Architektoniczno-Budowlany – Tom 1. PZT, nowych rysunków o numerach odpowiadających numerom rysunków uchylonych, oznaczonych jako załącznik nr 1 do niniejszej decyzji, na których uwidoczniono numery ewidencyjne i granice działek podlegających, zgodnie z zaskarżoną decyzją, czasowemu zajęciu.

Ponadto w piśmie z dnia 5 stycznia 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/1/2012, inwestor, odnosząc się do kwestii zasadności objęcia liniami rozgraniczającymi teren inwestycji obszarów oznaczonych jako „rezerwy terenu pod MOP”, poinformował, iż zarządca drogi nie jest właściwy w sprawie określenia zagospodarowania MOP w zakresie innym niż elementy drogowe. Zarządca drogi jedynie wyłania w drodze przetargu inwestora przejętej na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości w celu budowy i eksploatacji wyposażenia MOP. Wobec powyższego w ocenie inwestora uzasadnione jest przejście terenów pod parę MOP-ów zlokalizowaną w km 488+200 oraz MOP zlokalizowany

w km 504+300 po stronie prawej. W odniesieniu do MOP-u zlokalizowanego w km 504+300 po stronie lewej inwestor stwierdził, iż zaplanowanie tak dużej rezerwy terenu nie jest uzasadnione z uwagi na istniejące zagospodarowanie terenu odpowiadające cechom użytkowym MOP określonym w rozporządzeniu z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.). W tej sytuacji, w ocenie inwestora, brak jest racjonalnego i ekonomicznego uzasadnienia dla objęcia liniami rozgraniczającymi teren inwestycji działek, na których położony jest ww. MOP prywatny. Powyższa zmiana pociąga za sobą konieczność przeprojektowania odcinka drogi S7 w kilometrażu 503+170 – 505+100, a z uwagi na wynikającą z tego potrzebę istotnej i czasochłonnej ingerencji w projekt budowlany zasadne wydaje się wyłączenie omawianego odcinka z przedsięwzięcia objętego przedmiotowym postępowaniem i wystąpienie w późniejszym terminie z wnioskiem o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej dla tego odcinka drogi.

Jednocześnie w ww. piśmie inwestor zmodyfikował wniosek o zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej poprzez wystąpienie o uchylenie decyzji Wojewody Mazowieckiego nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r. w części dotyczącej zaprojektowania odcinka drogi S7 na działkach o wskazanych numerach ewidencyjnych.

Następnie inwestor w piśmie z dnia 3 lutego 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/6/2012, przedstawił uzupełniony wykaz numerów ewidencyjnych działek, wobec których wniósł o uchylenie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji, załączając dokumentację mapową i techniczną odpowiadającą wnioskowanym zmianom. Ponadto inwestor uzupełnił stanowisko odnośnie zasadności objęcia liniami rozgraniczającymi pary MOP-ów zlokalizowanych w km 488+200 oraz MOPu zlokalizowanego w km 504+300 po stronie prawej wskazując, iż zarządca drogi ma obowiązek zaprojektowania i wykonania docelowego zagospodarowania terenu jedynie w stosunku do pierwszej kategorii MOP-ów. Tymczasem MOP-y zaprojektowane w ramach przedmiotowej inwestycji posiadają drugą i trzecią kategorię, wobec czego zarządca drogi projektuje i wykonuje jedynie niezbędną infrastrukturę w zakresie makroniwelacji terenu, pasów włączania i wyłączania, zasilania w niezbędne media, ogrodzenia terenu i powierzchniowego odwodnienia terenu. Pozostałe elementy w postaci strefy parkingowo-technicznej i strefy wypoczynku zagospodarowywane są przez wybieranego w drodze przetargu inwestora.

Ponadto w piśmie z dnia 20 marca 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/14/2012, inwestor, precyzując wyjaśnienia zawarte w piśmie z dnia

3 lutego 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/6/2012, poinformował, że wycofuje wniosek o zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej w części dotyczącej wymienionych w tym piśmie działek oraz wnosi o uchylenie decyzji Wojewody Mazowieckiego w tym zakresie oraz umorzenie postępowania w tej części.

Rozpatrując niniejszą kwestię w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że zarówno w doktrynie prawa administracyjnego, jak i w orzecznictwie sądowym utrwalony jest pogląd, iż kompetencje organu odwoławczego nie sprowadzają się jedynie do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji. Organ drugiej instancji jest bowiem obowiązany uwzględnić zarówno zmiany stanu prawnego, jak i faktycznego, jakie zaszły w sprawie pomiędzy wydaniem orzeczenia przez organ pierwszej instancji a orzeczeniem organu odwoławczego.

Organ drugiej instancji ustala stan faktyczny w oparciu o materiał zebrany w postępowaniu pierwszej instancji, rozszerzając granice postępowania dowodowego na nowe okoliczności faktyczne pominięte przez organ pierwszej instancji, jak i te, które po wydaniu decyzji przez organ pierwszej instancji uległy zmianie, a które są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy.

Zgodnie z regułą zawartą w art. 61 § 1 *kpa* postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z postępowaniem wszczynanym na wniosek, stosownie do przepisu art. 2 ust. 1 *ustawy*, w myśl którego wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych wydają decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi na wniosek właściwego zarządcy drogi.

Specyfika takiego rodzaju postępowania przejawia się w fakcie, iż może zostać ono zainicjowane tylko przez określony podmiot – organ nie może działać z urzędu, jak również inne strony nie mają możliwości wpływu na wszczęcie postępowania.

W postępowaniu o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji drogowej wniosek nie tylko inicjuje postępowanie, ale wyraża wolę inwestora rozstrzygnięcia sprawy. Wola ta musi istnieć przez cały tok postępowania, aby można było mówić, że postępowanie ma przedmiot. Tylko istnienie woli inwestora pozwala doprowadzić sprawę do rozstrzygnięcia merytorycznego.

W omawianym przypadku bezprzedmiotowość postępowania, która ujawniła się w toku postępowania odwoławczego, dotyczy części rozstrzygnięcia zawartego w decyzji Wojewody Mazowieckiego, odnoszącego się do działek wskazanych przez inwestora w piśmie z dnia 3 lutego 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/6/2012.

Niezależnie jednak od tego, w jakim czasie okoliczność ta zaistnieje, organ rozpoznający sprawę ma obowiązek ją uwzględnić.

Skoro zatem w przedmiotowej sprawie bezprzedmiotowość wynikła przed organem drugiej instancji, obowiązkiem organu odwoławczego było uwzględnienie tego stanu i wydanie rozstrzygnięcia o uchyleniu decyzji organu pierwszej instancji w części, w której stało się ono bezprzedmiotowe, i umorzeniu postępowania w tej części.

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 sierpnia 1999 r. (sygn. akt. IV S.A. 1167/97, opubl. LEX 47913) przesłanka bezprzedmiotowości występuje wtedy, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle, bądź nie ma postaw do jej rozpoznania w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed rozstrzygającym w sprawie organem pierwszej instancji. Postępowanie administracyjne może więc toczyć się jedynie w sytuacji, gdy ma swój „przedmiot”. Przedmiotem procesu administracyjnego jest natomiast konkretna sprawa indywidualnego podmiotu, w której na podstawie przepisów prawnych powszechnie obowiązujących organy administracyjne są władne podjąć decyzję administracyjną, albo orzekając w niej o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu, albo stwierdzając o niedopuszczalności takiego orzekania.

Stosownie do przytoczonego wyżej wyroku należy uznać, że wniosek *inwestora* z dnia 5 stycznia 2012 r., znak: GDDKiA O/WA-P.2.4.mp/4111/S7/20-08/1/2012, o uchylenie decyzji Wojewody Mazowieckiego nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, w części dotyczącej wskazanych działek stanowi przesłankę do stwierdzenia faktu, iż postępowanie w niniejszej sprawie w części określonej przez inwestora stało się bezprzedmiotowe z uwagi na brak jego przedmiotu. Koniecznym jest zatem w tej sytuacji zastosowanie przepisu art. 105 § 1 *kpa*, czyli podstawy obligatoryjnego umorzenia postępowania administracyjnego w tym zakresie.

Decyzja ta nie stworzy dla żadnej ze stron żadnych praw i obowiązków, a co istotne, w żaden sposób nie naruszy interesu żadnej ze stron. *Inwestor* nie jest zainteresowany otrzymaniem decyzji merytorycznej w odniesieniu do odcinka drogi S7 zaprojektowanego na wskazanych do wyłączenia działkach, natomiast pozostałe strony nie doznają żadnych ograniczeń w swoich prawach. Należy bowiem podkreślić, że uchylenie zaskarżonej decyzji wobec działek, które inwestor „wyłączył” z projektowanej inwestycji, powoduje, iż w tym zakresie nie powstają żadne skutki prawne, jakie ustawodawca powiązał z wydaniem decyzji

o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, w szczególności brak jest zatwierdzenia podziału tych nieruchomości oraz zatwierdzenia projektu budowlanego w uchylonej części.

Biorąc pod uwagę przedstawione wyjaśnienia organ odwoławczy stwierdził, że w przedmiotowej sprawie zaistniała faktyczna podstawa do obligatoryjnego umorzenia postępowania organu pierwszej instancji w części na podstawie art. 105 § 1 *kpa*, a organ odwoławczy, działając w granicach uprawnień przyznanych mu przez art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, obowiązany był tę okoliczność uwzględnić.

W związku w powyższym, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie II niniejszej decyzji uchylił zaskarżoną decyzję w części dotyczącej zezwolenia na realizację inwestycji drogowej w zakresie wskazanych przez inwestora działek, wobec który cofnął on swój wniosek, oraz umorzył postępowanie organu pierwszej instancji w tej części.

Ponadto analizując zaskarżoną decyzję Wojewody Mazowieckiego pod kątem spełnienia warunku określonego w art. 16 ust. 2 *ustawy* Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej stwierdził, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji nie zawiera określenia terminu wydania nieruchomości zgodnego z przepisnymi wymogami.

Wyjaśnić należy, iż użyte w art. 16 ust. 2 *ustawy* sformułowanie „termin ten nie może być krótszy niż 120 dni od dnia, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna” oznacza, iż organ orzekający zobligowany jest do wskazania konkretnego terminu, o którym mowa w tym przepisie poprzez wskazanie liczby oznaczającej dzień wydania nieruchomości, większej lub równej 120.

W związku w powyższym, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie III niniejszej decyzji uchylił w sentencji zaskarżonej decyzji znajdujący się na stronach 12-13 w części 2.1 zapis dotyczący terminu wydania nieruchomości objętych ww. inwestycją, orzekając w tym zakresie o ustaleniu, w miejscu uchylecia, zapisu: „Działając na podstawie art. 16 ust. 2 *ustawy* z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), określam termin wydania nieruchomości:

- w odniesieniu do nieruchomości niezabudowanych na 120 dzień,
 - w odniesieniu do nieruchomości zabudowanych na 365 dzień,
- od dnia, w którym decyzja zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stała się ostateczna.”

Ponadto, z uwagi na dokonanie ww. zmian odnoszących się do zapisów o określeniu terminu wydania nieruchomości, w ocenie organu odwoławczego wynika również konieczność wprowadzenia do sentencji rozstrzygnięcia zapisów dotyczących obowiązków i uprawnień wynikających z nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności. Wobec powyższego, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, działając na podstawie przepisu art. 138 § 1 pkt 2 *kpa*, w punkcie IV niniejszej decyzji uchylił w sentencji zaskarżonej decyzji znajdujący się na stronie 15 zapis stanowiący treść pkt 3, orzekając w tym zakresie o ustaleniu, w miejscu uchylenia, zapisu: „Działając na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), nadaję niniejszej decyzji rygor natychmiastowej wykonalności ze względu na uzasadniony interes społeczny i gospodarczy.

Wobec powyższego, decyzja niniejsza:

- zobowiązuje do niezwłocznego wydania nieruchomości,
- uprawnia do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego zarządcę drogi,
- uprawnia do rozpoczęcia robót budowlanych.”

Organ odwoławczy dokonując powyższych rozstrzygnięć uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*, ponieważ zasadniczym rozstrzygnięciem decyzji Wojewody Mazowieckiego było ustalenie przebiegu linii rozgraniczających teren inwestycji, zatwierdzenie podziału nieruchomości oraz zatwierdzenie projektu budowlanego, a te nie wykraczają poza zakres wniosku inwestora, czy decyzji organu pierwszej instancji.

Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *ustawy* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w punkcie I oraz II sentencji niniejszej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez skarżące strony w odwołaniach, opisanych na stronach 5-10 niniejszej decyzji, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej uznał, że nie zasługują one na uwzględnienie.

Organ odwoławczy uznał za niezasadny przedstawiony w odwołaniu Lecha Lagnera zarzut niezaplanowania zjazdu z drogi S7 na działkę o nr ewid. 917/1 będącą w jego użytkowaniu wieczystym.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 9 *ustawy Prawo budowlane* obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę

przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno-budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej.

Zatem w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że z analizy projektu budowlanego stanowiącego załącznik do zaskarżonej decyzji Wojewody Mazowieckiego nie wynika, aby działka, na której skarżący prowadzi działalność gospodarczą, została na skutek realizacji przedmiotowej inwestycji drogowej pozbawiona dostępu do drogi publicznej, gdyż jej czasowe zajęcie następuje jedynie z uwagi na konieczność przebudowy istniejącej infrastruktury elektroenergetycznej. Zarzutu pozbawienia działki nr 917/1 dostępu do drogi publicznej nie podnosi również odwołujący się, gdyż przedmiotem jego niezadowolenia jest brak skomunikowania użytkowanej działki z drogą S7. Samo zaś powoływanie się przez skarżącego na brak dostępu do tej działki przez drogę S7 nie może stanowić wykazania naruszenia interesu prawnego skarżącego, bowiem z jakiegokolwiek normy obowiązującego prawa nie wynika, aby zapewnienie dostępu do drogi publicznej miało polegać na dostępie do drogi o określonej kategorii (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 sierpnia 2010 r., sygn. akt II OSK 1317/09)

Ponadto odnosząc się do kwestii postulowanej przez skarżącego budowy zjazdu z drogi S7 do prowadzonej przez niego stacji paliw należy wskazać, iż zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2 *in fine* rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.) *w sprawie warunków technicznych, jaki powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie* stosowanie zjazdów na drodze klasy S jest zabronione.

Natomiast w odniesieniu do podnoszonej przez odwołującego się koncepcji odmiennej lokalizacji ronda, bądź budowy tzw. wyłączniówki, stwierdzić należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ pierwszej instancji, jak i Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które są zobowiązane wyłącznie do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, a nie są uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Ponadto zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 i 3 *ustawy* to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz o wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziału nieruchomości.

Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *ustawy* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Stosownie do orzecznictwa sądowo-administracyjnego w przedmiotowej materii (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt: II SA/Wr 707/10, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt II SA/Wa 561/11, z dnia 14 maja 2010 r., sygn. akt: IV SA/Wa 1722/09, oraz wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt: II OSK 1968/10 i z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt: II OSK 2416/10), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *ustawy* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Wynika z powyższego, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany

zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt: VII SA/Wa 1955/10).

Należy zaznaczyć, iż skoro ustawodawca precyzyjnie określił zakres wniosku składanego przez zarządcę drogi publicznej, to porównując jego zawartość (wraz z załącznikami) z ustawowo wyznaczoną treścią orzeczniczą decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, określonej w art. 11f ust. 1 *ustawy*, organy orzekające nie mogą bez zgody inwestora modyfikować ustaleń i parametrów zawartych we wniosku o wydanie ww. decyzji, jeżeli nie wynika to z wiążących organ przepisów prawa.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w odwołaniu Andrzeja Cichonia należy uznać, iż nie znajdują one uzasadnionych podstaw. W szczególności rozpatrując zarzut naruszenia przepisów *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* z uwagi na brak przedłożenia drugiego raportu o oddziaływaniu inwestycji na środowisko należy stwierdzić, iż postępowanie pierwszej instancji zostało przeprowadzone zgodnie z uregulowaniami ww. ustawy, a z analizy akt sprawy wynika, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko został przez inwestora załączony do wniosku o wydanie zaskarżonej decyzji. Z uwagi na wniosek inwestora o ponowne przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, Wojewoda Mazowiecki działając na podstawie art. 88 ust. 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* postanowieniem nr 33/2010, znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, z dnia 6 kwietnia 2010 r. zawiesił postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej do czasu wydania przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie, zwanego dalej „RDOŚ”, postanowienia uzgadniającego realizację przedsięwzięcia oraz określającego warunki tej realizacji. Organ pierwszej instancji dopełnił obowiązku zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu w tym przedmiocie, podając do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. W przedmiotowych obwieszczeniach, umieszczonych na tablicach ogłoszeń i stronach internetowych urzędów gmin właściwych ze względu na przebieg drogi, na stronie internetowej Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie Delegatury - Placówki Zamiejscowej w Radomiu oraz w prasie lokalnej „Echo Dnia”, organ pierwszej instancji poinformował o możliwości składania uwag i wniosków w zakresie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wyznaczając jednocześnie termin na ich złożenie, oraz o wyznaczeniu daty i miejsca rozprawy administracyjnej otwartej dla społeczeństwa na dzień 28 kwietnia 2010 r. na Zamku w Szydłowcu. Następnie Wojewoda Mazowiecki wnioskiem z dnia 30 kwietnia 2010 r., znak: WI.R.-PP/7119-Sz/2/2010, wystąpił

do RDOŚ o uzgodnienie warunków realizacji dla planowanej inwestycji, załączając wniosek inwestora z dnia 5 lutego 2010 r. o zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji oraz raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko sporządzony na potrzeby tego postępowania. Ponadto przy piśmie z dnia 5 maja 2010 r. Wojewoda Mazowiecki przekazał do RDOŚ uwagi i wnioski złożone podczas rozprawy administracyjnej, która odbyła się w dniu 28 kwietnia 2010 r. oraz te, które wpłynęły w ciągu 21-dniowego terminu wyznaczonego przez organ pierwszej instancji na potrzeby konsultacji społecznych. Do wniosków tych RDOŚ odniósł się w sposób obszerny w uzasadnieniu swojego postanowienia w przedmiocie uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia i określenia warunków jego realizacji. W świetle przywołanych okoliczności należy uznać, iż zarzuty przedstawione przez Andrzeja Cichonia nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Chybiony jest również zarzut przekroczenia przez Wojewodę Mazowieckiego uprawnień w wyniku zorganizowania przez niego rozprawy administracyjnej otwartej dla społeczeństwa, która odbyła się w dniu 28 kwietnia 2010 r. w Szydłowcu. W myśl przepisu art. 36 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* organ właściwy do wydania decyzji (w tym przypadku Wojewoda Mazowiecki) może przeprowadzić rozprawę administracyjną otwartą dla społeczeństwa. Ponadto zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* to na organie właściwym do wydania decyzji wymagających udziału społeczeństwa spoczywa obowiązek podania do publicznej wiadomości informacji o przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Przepisy omawianej ustawy nie nakładają na RDOŚ obowiązku zawiadomienia społeczeństwa o rozprawie administracyjnej ani udziału w niej. Wobec powyższego brak jest prawnego uzasadnienia dla zaprezentowanych przez skarżącego twierdzeń. Zatem z uwagi na fakt, iż działanie Wojewody Mazowieckiego stanowiło realizację ustawowego upoważnienia, nie można stwierdzić, iż w omawianej sytuacji organ dopuścił się przekroczenia uprawnień. Z uwagi na powiadomienie przez skarżącego prokuratury o możliwości popełnienia przestępstw polegających na przekroczeniu uprawnień oraz nielegalnym wycięciu drzew w miejscowości Barak, kwestie te będą przedmiotem rozpoznania przez właściwe w sprawie organy ścigania, nie mogą być natomiast rozpatrzone w toku niniejszego postępowania odwoławczego.

Odnosząc się do podniesionej przez skarżącego kwestii rozszerzenia zakresu postępowania o nowe działki, które nie były przedmiotem badania w raporcie o oddziaływaniu inwestycji na środowisko, poprzedzającym wydanie *decyzji*

o środowiskowych uwarunkowaniach, należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie na żądanie inwestora zawarte we wniosku o wydanie zaskarżonej decyzji, zostało przeprowadzone ponowne postępowanie w sprawie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Dopuszczalne było zatem rozszerzenie przez inwestora wniosku o nowe działki, gdyż powstała w ten sposób zmiana zakresu inwestycji w stosunku do wymagań określonych w *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* była następnie przedmiotem ceny dokonywanej przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w postępowaniu zakończonym wydaniem postanowienia z dnia 19 sierpnia 2010 r. uzgadniającego realizację przedsięwzięcia i określającego warunki jego realizacji. Należy przy tym dodatkowo wyjaśnić, iż zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi przez organ pierwszej instancji w piśmie z dnia 27 czerwca 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, działki wskazane przez inwestora w pismach z dnia 28 czerwca 2010 r. oraz z dnia 10 września 2010 r. jako zajęte pod budowę drogi, jedynie omyłkowo nie zostały wymienione we wniosku z dnia 5 lutego 2010 r. o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, gdyż zostały ujęte zarówno w projekcie zagospodarowania terenu, jak i w projekcie budowlanym przedmiotowej inwestycji. Powyższe dokumenty były podstawą raportu przygotowanego przez inwestora na potrzeby ponownego przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Raport ten został przekazany do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie i stanowił podstawę do wydania przez ten organ postanowienia z dnia 19 sierpnia 2010 r. W świetle powyższych okoliczności uznać należy, iż w niniejszej sprawie procedura przewidziana w *ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku*, została przeprowadzona przez uprawnione do tego organy w sposób prawidłowy.

Organ odwoławczy nie stwierdził również naruszenia zapisów dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich nr 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. - w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, które zaskarżonej decyzji zarzucił Andrzej Cichoń. Wobec niewskazania przez skarżącego, na czym owo naruszenie miałoby polegać, niemożliwa stała się szczegółowa analiza podniesionego przez niego zarzutu.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu Adolfa i Józefy Brylewicz żądania zmiany rozstrzygnięcia Wojewody Mazowieckiego, poprzez orzeczenie o przejęciu na rzecz Skarbu Państwa należącej do nich nieruchomości w całości, należy wyjaśnić, iż zgodnie z art. 12 ust. 2 *ustawy* linie rozgraniczające teren ustalone decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanowią linie podziału nieruchomości. Skoro zatem przyjęty

w dokumentacji projektowej zakres inwestycji przewiduje zajęcie pod rozbudowę drogi jedynie części należącej do skarżących działki, prawnie niedopuszczalne byłoby wydanie rozstrzygnięcia o przejęciu jej w całości. Ponadto należy stwierdzić, iż podnoszona przez skarżących kwestia dotycząca nabycia przez właściwego zarządcę drogi nieruchomości pozostałej po podziale, która nie nadaje się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, nie jest przedmiotem postępowania o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. Roszczenie przewidziane w art. 13 ust. 3 *ustawy* ma bowiem charakter cywilnoprawny i pozostaje bez wpływu na niniejsze postępowanie odwoławcze. Z wnioskiem o nabycie pozostawionej stronie części nieruchomości należy wystąpić do właściwego zarządcy drogi, który zdecyduje o ewentualnym jej nabyciu w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa.

Rozpatrując zawarte w odwołaniu Zofii Stefańskiej zarzuty dotyczące niezapewnienia, w ocenie skarżącej, dostatecznej ochrony jej nieruchomości przed hałasem i drganiami, należy stwierdzić, iż kwestie te były przedmiotem postępowania Wojewody Mazowieckiego zakończonego wydaniem *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* oraz ponownej oceny przeprowadzonej przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie w postępowaniu zakończonym wydaniem przez ten organ postanowienia z dnia 19 sierpnia 2010 r.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 95 ust. 2 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku* w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zamieszczono informacje o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i uwzględnione warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji Wojewody Mazowieckiego o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w postanowieniu RDOŚ. W pkt C sentencji zaskarżonej decyzji zatytułowanym „Warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska, ochrony zabytków i dóbr kultury współczesnej oraz potrzeb obronności państwa” odniesiono się do kwestii związanych z koniecznością ochrony przed hałasem nieruchomości sąsiadujących z inwestycją, zobowiązując inwestora (ppkt I.34 na stronie 33 zaskarżonej decyzji) do budowy ekranów akustycznych oraz zobowiązując w pkt IV sentencji decyzji do przeprowadzenia analizy porealizacyjnej, polegającej m.in. na pomiarach poziomu dźwięku oraz pomiarach drgań wynikających z eksploatacji drogi S7. Dopiero bowiem wyniki powyższej analizy dadzą miarodajny obraz skuteczności zastosowanych rozwiązań technicznych mających za zadanie ograniczenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Odnosząc się do wniosku Zofii Stefańskiej o wykup pozostałej po podziale nieruchomości należy poinformować, iż zgodnie z art. 13 ust. 3 *ustawy* w przypadku gdy

pozostała po podziale część nie będzie nadawać się do prawidłowego wykorzystania na dotychczasowe cele, właściwy zarządca drogi jest obowiązany do nabycia, na wniosek właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego tej części nieruchomości. Jednakże, jak już wskazano powyżej, powyższe kwestie mają charakter roszczenia cywilnoprawnego i wykraczają poza zakres niniejszego postępowania odwoławczego.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona decyzja Wojewody Mazowieckiego Nr 5/2010 z dnia 15 października 2010 r., znak: WIŚ.R/PP/7119-Sz/2/2010, nie naruszają prawa, a zarzuty zawarte w odwołaniach nie zasługują na uwzględnienie i w związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję przysługuje prawo złożenia skargi, na podstawie art. 53 § 1 oraz 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Infrastruktury, w terminie 30 dni od jej doręczenia.

Załącznik:

Nr 1 – Projekt Architektoniczno-Budowlany – Tom 1. PZT

Otrzymują (z załącznikiem):

1. Wojewoda Mazowiecki;
2. Pan Stanisław Dmuchański
Zastępca Dyrektora Oddziału GDDKiA w Warszawie
- pełnomocnik Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad;
3. A/a.

Otrzymują (bez załącznika):

1. Pan Lech Lagner;
2. Pan Andrzej Cichoń;
3. Pani Józefa Brylewicz;
4. Pan Adolf Brylewicz;
5. Pani Zofia Stefańska.

Do wiadomości (z załącznikiem):

1. Starosta Szydłowiecki.

Do wiadomości (bez załącznika):

1. Mazowiecki Urząd Wojewódzki w Warszawie
Wydział Infrastruktury i Środowiska
Oddział w Delegaturze - Placówce Zamiejscowej w Radomiu;
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie;
3. Burmistrz Miasta Szydłowic;

Opowaznienia
MINISTRA TRANSPORTU
BUDOWNICTWA I GOSPODARSTWA MORSKIEJ
Janusz Żuk
Podsekretarz Stanu

4. Wójt Gminy Orońsko;
5. Wójt Gminy Jastrząb;
6. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad
Oddział w Warszawie.